

med en gold, centralistisk politik. Det er ikke det, der er vores udgangspunkt.

Hvis man kan nå en hel del af vejen gennem forhandlinger – når vi skal inddrage andre parter – og finde nogle løsninger på den måde, så synes vi, at det da ville være flot. Mange gange klares det også bedre, hvis alle er med på at løse det.

Men det, vi har set – og det er derfor, vi er kommet med forslaget, og det er også derfor, vi antyder det – er, at det jo ikke fungerer på den måde; kommunerne løser jo ikke deres opgaver. Og når Venstre og De Konservative så siger her, at det er centralisme og det er tvang, så vil jeg sige: Det er det ikke nødvendigvis. For os er det en anden indgang til det, for vi ønsker ikke den egoisme, der florerer nogle steder i kommunerne. Det er jo det, der sker. Man laver et benhårdt sorteperspil for at undgå nogle økonomiske problemer, og så undgår man at bygge almene boliger, for man ved nogle gange godt, at det betyder, at man får nogle sociale udgifter.

Det er behårdt, og vi har nu haft den diskussion i mange år, og alle har sagt, at det klares ved frivillighed, det klares ved, at vi snakker sammen. Og hvad har vi set? At en masse kommuner fortsat fører den behårde politik, at de ikke vil have almene boliger.

Så må man på et eller andet tidspunkt stille sig spørgsmålet: Hvis vi skal have den ansvarlighed, hvis vi skal af med den egoisme, er det så ikke nødvendigt, at vi går ind og laver nogle nye rammer for kommunerne, således at de bliver nødt til at gøre det? Og dér kan vi godt diskutere, hvorledes de rammer skal være. De kan være på mange måder. Tidligere har debatten kørt på, om det skulle være amterne, der udlagde nogle rammer for, hvor mange almene boliger der skulle være, således at man samlet i et amt kunne få løst de boligsociale opgaver, som de almene boliger har en væsentlig del af.

Jeg synes, at der kan diskuteres mange modeller, men det, der har været vores indgang, er så sandelig ikke gold centralisme og tvang; det er faktisk, at vi også får et fælles ansvar for de opgaver, der skal løses.

Dermed har jeg også svaret konkret på nogle af de kommentarer, der har været. Men jeg har lyst til at sige, at jeg har glædet mig meget over kommentarerne fra boligministeren. Jeg kan forstå, at vi langt hen ad vejen er meget enige om intentionerne i det her. Og det, der så også er spørgsmålet, er, om de midler, vi har til rådighed, er gode nok.

Jeg vil godt kommentere et par stykker af dem og sige til det med at bygge flere boliger, at dér har vi jo, efter at vi har lavet reglerne om – der kan være flere grunde til, at der ikke bliver bygget flere – oplevet, at uanset at det er rigtigt, hvad boligministeren siger, at det ikke samlet koster mere for kommunerne, så har vi det argument fra kommunerne, at de 14 pct., selv om de så kan låne til en del af det, er et problem, som er med til, at de ikke vil bygge.

Det er i hvert fald det, de siger. Det kan godt være, at det er sorteperspillet, der i virkeligheden og reelt ligger bag det, men det er i hvert fald det, de siger. I hvert fald skulle vi også gå kommunerne lidt i møde og sige: O.k., hvis I siger, at det er et argument, så kan vi godt diskutere det, for det behøver ikke nødvendigvis at blive dyrere. Det kan godt være, at vi så kan lave nogle andre regler, så vi kan komme jer i møde, for der er brug for, at vi får bygget nogle flere boliger.

Og tilsvarende også til boligministeren omkring det, om man overhovedet kan få kommunerne til at lave det her: Jeg ville da glæde mig, hvis boligministeren kan have nogle forhandlinger med Kommunernes Landsforening, der sikrer, at vi får en bedre fordeling. Jeg tvivler, og derfor tror jeg, at der er brug for, at vi går ind og bruger nogle stærkere midler.

Vi har tidligere snakket om det med at åbne op i den almene sektor, og det håber vi i lyset af debatten om det tidligere forslag at komme videre med, således at alle kan bidrage.

Så er der spørgsmålet om den private sektor og dens bidrag. Og det er igen klart, at hvis man kan lave en frivillig ordning, er det godt, men vi har jo en ordning nu, hvor de private udlejere kan gå ind og være med til at løse boligsociale problemer, og det har jo ikke virket. Jeg tror, at det er fire eller fem aftaler, man har lavet for fire eller fem boliger, så det er ikke dér, løsningen ligger.

Det kan for os at se også blive nødvendigt, at man så går ind og siger, at så har kommunerne anvisningsret. Og dér vil jeg sige, at vi hører jo ofte, at hvis vi gør det, så kommer hele koret straks og siger, at det er ekspropriation. Jeg synes, at man lige skal tøve en kende, inden man bruger det ord, for det, der gøres her, er jo ikke, at ejendommen overtages.

Altså vi går ind og disponerer over en del af råderetten – og det er vi jo vant til at gøre i en del tilfælde ved at lægge nogle rammer – og vi sikrer oven i købet, hvis vi endelig skal tage